

ΔΟΝΚΙΧΩΤΙΚΟ

.....μὲς στὴν δμίχλη θὰ χαθοῦμε). Καὶ στὸ σκιόφωτο
θ' ἀνοιξομε τὰ χέρια μας, θὰ κλίνομε τὸ γόνυ
καὶ κεῖνο θὰ μᾶς κλείσῃ στὴν ἀγκάλη του.

(Μὲς στὴν δμίχλη θὰ χαθοῦμε· μὰ προσπάθεια
ἀκόμα θὰ χαθῆ χωρὶς ἀντίστασι).

Ἐλάτε τῆ Ζωῆ νὰ ζήσομε ὅλοι,
ποὺ μὰ ἐσωτερικὴ διάθεσι μᾶς ὥρισε,
μεταρσιωμένην μὲ μιὰν αὔλη σκέψη.

Θὸ μείνομε πιστοὶ σημαιοφόροι, καὶ ἀρχὴ μας
θᾶναι ἢ μεγάλη ἀγάπη κι' ἢ συμπάθεια
πρὸς τοὺς μικροὺς ποὺ ζοῦν ταπεινωμένοι
μακρὰ ἀπὸ σκέψεις καὶ πικρὰ ἐρωτήματα.

Κλεισμένοι στὴ γωνιά τοῦ ἑαυτοῦ μας
ντυμένοι μὲ κλειστὰ φορέματα
τὴν ὥρα τῆ μοιραία θὰ καστεροῦμε
τὸ γόνυ ποὺ θὰ κάμφομε μὲ σύνεσι κι' ἐνλάβεια
— καὶ στὴν δμίχλη θὰ χαθοῦμε καὶ στὸ σκιόφωτο.

(Κι' ἔτσι βουβὸς καὶ σιωπηλὸς θὰ κλείσῃ τὰ ὄχρὰ μάτια
ὁ Πόθος καὶ ἡ Δύναμις μαζί συντοιοσμένα,
σὰ μία προᾶξις δράματος ποὺ ἡμιαπέτυχε,
κι' οἱ ἠθοποιοὶ ξεσκοῦν τὰ προσωπεῖα
καὶ φεύγουν χωρὶς πιά καμμιὰ συναίσθησι
γιὰ τὴν ἀποτυχία τῆς ἠθοποιίας).

— Ἔτσι καὶ μεῖς: κάποια Νυχτιὰ βαδίσαμε
νὰ καταλάβομε πύργους ἠηλοὺς καὶ κάστρα
πέσαμε ὅμως ὅλοι γάμω, ἀνάσκελα
κι' ἐβλέπαμε νὰ μᾶς γελοῦν καὶ τ' ἄστρα. —

ΑΥΛΑΙΑ

Ἄνθρωποι μᾶς ἐχώρισαν· κι' ἡ χίμαιρα
μᾶς τύλιξε μὲ τὰ ὄχρα τῆς χέρια,
ἢ ἀνάμνησι μᾶς ἔντυσε στὰ σάββανα
κι' ἡ λήθη ἰσχνὰ μᾶς ἀναγε ἀγιοζέρια.

Τοῦ χωρισμοῦ τὸ δρᾶμα, ἐσυντελέστηκε
ἢ αὐλαία μᾶς ἐχώρισε μ' ἄμετρον θλίψη·
ἐξομολόγησι ποτὲ δὲ σοῦζανα· πονῶ,
κι' ἔχω στὰ σωθικὰ πιζορὴ μὰ τύψη.

ΕΣΥ - ΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙ.

(Τὸ τραγοῦδι πού δὲ θὰ καταλάβῃς ποτέ,
πὼς ἐγράφηκε γιὰ Σένα, ἂν και θὰ τὸ πάρῃς
ἐπανελημμένα στὰ χέρια σου χειρόγραφο, ἂν
καὶ θὰ τὸ διαβάσῃς πολλές φορές καὶ μαζί μου).

Ἔχω τραγοῦδια γράφει γιὰ τὸν Ἔρωτα
γιὰ τὴ Χαρά, τὸν Πόνο, τὴν Ἀρρώστεια,
ὄχρα τραγοῦδια πού δὲ λένε τίποτα.

Λέξεις γεμᾶτες ἴσως μουσική, ρυθμὸ καὶ ῥίμα,
χωρὶς ζοή, μὲ χρώματα, μ' αἰσθήματα
πὸν αἰσθάνθηκα καὶ δὲν αἰσθάνθηκα ποτέ μου.

Μὰ κεῖνο τὸ τραγοῦδι πὸν ΔΕΝ ἔγραφα
καὶ πὸν μοῦ μένει πόνος στὴ ψυχὴ μου
εἶσαι ΕΣΥ - τραγοῦδι σὲ ρυθμὸ ροσταλγικό

πὸν συγκεντρώνεις ὅλα τὰ στοιχεῖα
μανῆς αἰσθητικῆς, κι' ἀγαπητῆς ποιήσεως·
τραγοῦδι γεννημένο ἀπὸ τραγοῦδι.

Ἔχεις ζωὴ μέσα σου ἀναπόσπαστη
συγκερασμένη μὲ ὀρμές καὶ μ' ἀγωνίες
μὲ ὄχρους πεσιμισμούς κι' ἀνίες ἀένναες.

Τραγοῦδι πὸν ποτὲ δὲν ἔχω γράψει.
Τραγοῦδι πὸν ἐπλάστης ἀπὸ ποίημα
τραγοῦδι φυσικὸ κι' ἀγαπημένο...

Ἔλα νὰ τὸ διαβάσομε κι' αὐτὸ μαζὶ
ἔλα τὸ ὥραϊο τραγοῦδι νὰ τὸ ποῦμε
ἀφοῦ κι' οἱ δύο μας γράφομε ποιήματα.

Ποιητῆς Ἐσύ, μ' ἀσθενικὲς θλιμμένες τάσεις,
κι' ἐγὼ μὲ κολασμένα διανοήματα,
ἔλα σὲ μὰ ζωὴν ἡδονικὴ νὰ κυλιστοῦμε,

καὶ νὰ ἐνώσομε τὶς στεῖρες μας πηγές,
νὰ ζωντανέψομε τὰ ὄχρά μας τὰ τραγοῦδια.

Ο ΜΑΡΙΟΣ ΒΑΪΑΝΟΣ